

Visul reginei

Iorguveronic@yahoo.com

Mi-aduc aminte cu melancolie
De serile pline de bucurie,
Când la culcare ne spunea
Povești frumoase, mamuca mea.

Erau povești vechi din bătrâni,
De oameni simpli sau regi nebuni,
De nimfe sau zâne minunate,
De prinți, tărâmurî fermecate.

Dar îmi aduc cu drag aminte,
De o poveste ce o țin minte,
Povestea-i despre o regină,
Cu părul blond, fața senină.

Era regina așa frumoasă
Și avea inima aleasă
Iar regele-o iubea pe ea,
Și-o prețuia cât se putea.

Și conduceau ei regat mare,
De se pierdea în depărtare,
Un regat mare și frumos,
Cum niciodată n-a mai fost.

Și-n regat era bunăstare,
Bogat și frumos ca o floare,
Și pacea domnea peste el,
Lipsuri n-avea nimeni de fel.

Dar draga mea regină ,care
Era precum raza de soare,
Avea o mare supărare,
Căci ea niciun copil nu are.

Și se ruga la Dumnezeu
-Vreau un copil să fie al meu!
Tot ce-mi doresc ,tu mi-ai dat
Dar de-un copil ,Doamne ai uitat?

-Poți să iei tot regatul care,
E înfloritor precum o floare!
Căci tot ce-n lume-mi doresc,

Regelui fiu sa-i dăruiesc!

Și se ruga regina mea,
Dar fiu tot nu putea avea,
Și lacrimile-o năpădeau,
-Un fiu Doamne,atâta vreau!

Dar într-o zi regele-i spuse
-Draga mea,frate-miu se duse,
Și cum nici el nu avea fii,
Nu știu ce-o fi când voi murii.

-Moștenitori n-avem deloc,
Și mi-am dorit cu atâta foc,
Dar ce să-i faci că-i voia lui,
Și trebuie să te supui.

Și-așa s-a necăjit regina,
Plângea întruna ca nebuna,
Și-n turn singură s-a închis,
Și acolo a avut un vis.

Era regina într-o pădure,
Cu brazi frumoși si cu mult mure,
Acea pădure minunata
Unde stătea când era fata.

Și a visat c-avea în mână,
Un copăcel de-o săptămână,
Și l-a plantat regina mea,
Și se uita ce mic era.

Dar copăcelul a vorbit
În visul ei cel fericit,
-Pune-mi apă ca să cresc,
Că altfel mă ofilesc!

Regina repede-a fugit,
La râul cel nemărginit,
Și a luat apa cristalină,
Unde-i scăldată luna plină.

Și s-a întors la copăcel,
Care era prea mititel,
Și i-a pus iute la rădăcină,
Apă scăldată-n lună plină.

Și vai ce mare-i fu mirarea,

Când văzu minunea aceea,
Când văzu pe copăcel,
Că se transformă-n băiețel.

Crengile lui s-au transformat,
În brațe frumoase de băiat,
Trunchiul în corp s-a prefăcut,
Din rădăcini picioare-au apărut.

Și l-a luat iute,l-a sărutat,
Și-a vrut să-l duca la palat,
Dar s-a trezit regina mea,
Și nu știa de-a fost aieva.

Într-o suflare a fugit,
Prin pădure a hoinărit,
A căutat la nesfârșit
Până pe prunc ea l-a găsit.

S-a bucurat regina mea,
Că-n piele nu-și mai încăpea,
L-a sărutat atât de tare,
Mai că era să mi-l omoare!

Și semăna el mult cu ea,
Că e al ei,ea chiar credea,
Și l-a luat iute la palat
Să îl arate la împărat.

Dar a stat și a cugetat,
Nu trebuie să-l vadă imediat,
Și s-a închis în turn cu el,
Și l-a îngrijit pe mititel.

Sub haine o pernă și-a băgat,
Nimeni să-ntrebe n-a cutezat,
Și când cică a venit sorocul,
A ordonat să-i cheme soțul.

Și regele când l-a văzut,
Drept fiu l-a și recunoscut,
Dar pruncul era fermecat,
Și-a rămas mic pân' l-arătat.

Și uite așa ,regina mea
I-a dăruit un fiu ca ea,
Frumos cum altul nu mai este,
Decât în această poveste.

POEZII ONLINE

Și ne încânta mamuca mea,
Cu povești dragi spuse de ea,
Povești alese din bătrâni
Cu regi ,regine sau cu spâni.